

“นโยบายการแก้ไขปัญหาชนกลุ่มน้อยมุสลิมของประเทศฟิลิปปินส์ จีน และอินเดีย
: แบบอย่างและบทเรียน สำหรับประเทศไทย”

ปัญหาชนกลุ่มน้อยมุสลิมในดินแดนมินดาเนาของฟิลิปปินส์ จีนเจียงของจีน และแคชเมียร์ของอินเดีย เป็นปัญหาที่เรื้อรังมายาวนาน เกิดขึ้นจากการรวมตัวของมุสลิมบางกลุ่มเป็นขบวนการที่เข้มแข็ง โดยได้ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้าน ก่อความไม่สงบ และใช้ความรุนแรงรูปแบบต่างๆ ซึ่งมีเป้าหมายทางการเมืองเพื่อต่อต้านอำนาจรัฐ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อแบ่งแยกดินแดนปกครองตนเองหรือผนวกรวมกับประเทศที่มีพรมแดนติดกัน โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากพื้นฐานความแตกต่างทางศาสนาและชาติพันธุ์ ประกอบกับการมีอุดมการณ์เชื้อชาตินิยมรุนแรง ยึดมั่นในแนวคิดทางศาสนาที่ตอกขอบ (Extremist) และมีสำนึกในความเป็นเจ้าของดินแดนมานับแต่อดีต รวมทั้งกระแสต่อต้านสหรัฐอเมริกา และตะวันตกภายในโลกมุสลิมอย่างต่อเนื่องและขยายวงกว้าง นอกจากนี้ช่องว่างความสัมพันธ์ที่มีกับรัฐอันเนื่องมาจากการถูกละเลยการเลือกปฏิบัติ การไม่ได้รับความยุติธรรม การถูกเอารัดเอาเปรียบ กระทั่งถูกกดขี่ข่มเหง ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพล โดยที่รัฐบาลของทั้งฟิลิปปินส์ จีน และอินเดียได้พยายามใช้นโยบายต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหา มีทั้งนโยบายที่แตกหักมุ่งเน้นการใช้กำลังทหารเข้าปราบปราม และนโยบายทางการเมืองทั้งภายในและภายนอกประเทศที่มุ่งเน้นเจรจาเพื่อฟื้นฟูความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มขบวนการ โดยเฉพาะการใช้นโยบายต่างประเทศเชิงสร้างสรรค์กับประเทศที่เกี่ยวข้องโดยตรง และโดยอ้อม รวมทั้งนโยบายการพัฒนา ส่งเสริม และให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งรัฐบาลของแต่ละประเทศ ได้ให้น้ำหนักในการใช้นโยบายดังกล่าวในการแก้ไขปัญหาแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ผลของการแก้ไขปัญหาพบว่าปัญหาได้เบาบางลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีมินดาเนาในฟิลิปปินส์ถือว่าค่อนข้างประสบความสำเร็จที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีจีนเจียงของจีน และแคชเมียร์ของอินเดีย

**“The Policies of Resolving the Problems of Muslim Minority Groups in the
Philippines, China, and India : Model and Lesson for Thailand”**

The Problems of Muslim minority groups in the Philippines' Mindanao, China's Xinjiang, and India's Kashmir has been a longstanding issue, brought about by the coming together of strong movements and campaigns that have been foremost in airing their grievances, instigating insurgency, creating chaos, and using violence of every kind. These movements aim to oppose state authority, as well as fulfil their separatist, secessionist or irredentist purposes. There are important underlying reasons behind this situation, namely, fundamental religious and ethnic differences; the belief that the Muslims are a violent race; adherence to the tenets of religious extremism; the conviction that historically they are the rightful owners of the land; and the growing resurgence in the opposition against the United States and the West in the Muslim world. Moreover, the rift in the relationship with the state has been fuelled by factors such as constant neglect, discrimination, injustice, exploitation, oppression, and persecution. The governments in the Philippines, China, and India have tried various methods to solve the problem, including policies that rely on the decisive use of military force to suppress the movements, as well as political means that focus on negotiations to revive relations. Creative solutions employed by other countries that may be directly or indirectly relevant to the situation are also adopted for implementation. Moreover, the governments have put in place developmental policies and given support to the minority group in the areas of their economy, society, and culture. It can be observed that the various solutions have borne fruit and have helped to diminish the problems. This is especially true in Mindanao in the Philippines, which has been most successful in combating the problem, when compared to the case studies of Xinjiang in China and Kashmir in India.